

A Fővárosi Ítéltábla ... jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a fellebbezési eljárásban a dr. Nahm Judit Ügyvédi Iroda, ... (...) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen lízingdíj tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. július 2. napján kelt 4.P.26.171/2011/13. számú végzése ellen az alperesek által 14.,15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és az alperesek marasztalását 11.144.535 (tizenegymillió-száznegyvennégyezer-ötszázharmincöt) forintba és ennek az elsőfokú ítéletben meghatározott kamataira leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 15 nap alatt 150.000 (százötvenezer) forint + ÁFA, valamint 960.000 (kilencszázhatvenezer) forint mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

i n d o k o l á s

A felperes a keresetében az I. rendű alperest mint lízingbe vevőt, a II. rendű alperest mint készfizető kezest egyetemlegesen kérte kötelezni 23.144.535 forint és 2011. március 28. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére lízingdíj tartozás jogcímén.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták a lízingszerződés megszűnésének tényét. Ugyanakkor hivatkoztak az elszámolás részét képező biztosítási esemény folytán casco biztosítási szerződés alapján megtérülő összegre.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 23.144.535 forint tőkét ennek 2011. szeptember 9. napjától a kifizetésig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresét kitevő, de maximum 12% mértékű késedelmi kamatát, valamint 1.600.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolása értelmében a felperes és az I. rendű alperes között 2008. május 19. napján pénzügyi lízingszerződés jött létre a által szállított használt személygépkocsira, mely lízingszerződésből eredő I. rendű alperesi fizetési kötelezettségekre a II. rendű alperes készfizető kezességet vállalt. Nem vitatottan az alpereseknek fizetési kötelezettsége áll fenn a lízingszerződés - felperes felmondása általi - megszűnéséből eredően. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felmondás 2011. szeptember 9. napján történt hatályosulását állapította meg. Tényként állapította meg, hogy a gépjárművet 2011. április 27. napján Szerbiában ellopták. Az alperesek a felperes 2011. szeptember 9. napjára elvégzett elszámolását nem vitatták és ezen elszámolásban már a felmondásig lejárt követelés és a felmondással esedékessé vált tőketartozás

összege együttesen meghaladja a felperes perben érvényesített tőkekövetelését, ezért az elsőfokú bíróság a kereset összecsúszását bizonyítottan találta. A szerződés megszűnésére tekintettel az ÁVSZ IV.3., a jegybanki alapkamat aktuális mértéke, valamint a Pp. 215.§ alapján határozta meg a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget. A Pp. 78.§ szerint döntött a perköltségről.

Az alperesek a fellebbezésükben elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatását, a marasztalási tőkeösszeg 11.144.535 forintra, a perköltség összegéből az illeték összegének 668.672 forintra és az ügyvédi munkadíjnak mérlegeléssel történő leszállítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalásra utasítását kérték. A fellebbezésüket arra alapították, hogy a casco szerződés alapján a felperes javára teljesített 12.000.000 forint már az ítélet meghozatala előtt megtérült, így az alperesek felperes felé fennálló tartozása ezzel csökkent. Az alperesek a biztosító fizetéséről 2013 júliusában értesültek, azonban a felperes már a kifizetéssel egyidejűleg 2013. május 15. napján, de legkésőbb a számlán történt jóváíráskor tudomást szerzett. Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet alapján mérlegeléssel kérték megállapítani a megváltozott pertárgyérték alapján.

A felperes elismerte, hogy 12.000.000 forint a biztosítótól megérkezett, melyre tekintettel maga is kérte az ítélet megváltoztatását akként, hogy 11.144.535 forint és 2011. március 28. napjától számított kamatai megfizetésére kötelesek az alperesek, míg ezt meghaladóan az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A fellebbezés az ítéletet a marasztalási összegben a biztosító által teljesített 12.000.000 forint elszámolásának elmaradása és erre tekintettel a perköltségre vonatkozó döntés miatt is támadta. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 228.§ (4) bekezdés alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A fellebbezési eljárásban a felperes elismerte a biztosító teljesítését és az így megtérült 12.000 000 forintot az elsőfokú ítélet szerinti marasztalási összegben számolta el; a marasztalási összeget a fellebbezési kérelemmel egyezően maga is 12.000.000 forinttal csökkenteni kérte. A késedelmi kamatfizetés, annak elsőfokú ítéletben meghatározott kezdőidőpontját sem az alperes, sem a felperes nem támadta fellebbezéssel, ezért a felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélettől eltérően megjelölt kamatfizetési kezdőidőpont fellebbezés hiányában nem volt a másodfokú bíróság által értékelhető.

Az alperesek okot adtak a perre. A Pp.24.§ (1) bekezdése alapján megállapítandó pertárgyértékre és így a felperes által lerovandó kereseti illetékre nem hatott ki a per alatti követelés részbeni megtérülése. Az elsőfokú bíróság az ügyvédi munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) és (6) bekezdés és 4/A.§ (1) bekezdés alapján mérlegeléssel csökkentett összegben határozta meg. Arra pontos adat nem állt rendelkezésre, hogy a biztosító utalása mikor érkezett meg a felpereshez, melyhez képest az sem volt egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a Pp. 3.§ (3) bekezdése, 8.§ (1) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem tett időben eleget a tartozás csökkenése bejelentési kötelezettségének az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőzően. Ezért az elsőfokú perköltség viselésről a döntés megváltoztatására kellő alap nem volt.

A Fővárosi Ítéletábrla a kifejtettek alapján a Pp. 253.§ (2) bekezdés értelmében az első fokú ítélet fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta, a marasztalási összeget a felek egyező kérelme alapján leszállította, míg egyebekben - a perköltség tekintetében - az ítéletet helybenhagyta. Kiemeli az ítéletábrla, hogy a per főtárgya tekintetében az ítélet megváltoztatására kizárólag amiatt

került sor, hogy az elsőfokú bíróság annak meghozatala során nem tudta figyelembe venni a felperes által csupán a fellebbezési eljárásban elismert részteljesítést.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltségről a Pp. 78.§ (1) bekezdés szerint határozott, melyben elszámolta az alperesek által lerótt fellebbezési illetéket és az alpereseket képviselő ügyvéd munkadíját, mely munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2), (5), (6) bekezdés és 4/A.§ (1) bekezdés szerint a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan, mérlegeléssel határozott meg.

Budapest, 2016. április 19.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: